

:ROČNÍK KIII> · :VÝSOKO KIII> · NOV 2004:

ANEKDOTE

:FANZINH · SPOLOČENSTVIA · TOLKIENA:

BOJOVKA V BA

ELFOVIA

JELENI GVEĽ

EDITORIAL

Za časov dávnych bohov, hrdinských náčelníkov a kráľov, vtedy, keď slnko posledný krát v starom roku za obzor zapadalo, uzrel svetlo sveta posledný výtlačok nášho klubového fanzinu Athelas. Odvtedy už prešlo mnoho článkov cez naše ruky a preto sme sa spoločne s mojim kolegom Lokim rozhodli opäť oprásiť nás plátok a dať o sebe svetu vedieť.

Mne prischla úloha tohto Editoriálu, kde by som vás chcel poinformovať jednako o tom, čo sa na Athelase za tú dobu zmenilo, a v budúcnosti potom takpovediac zmapovávať dianie v našom Spoločenstve. Ako ste si iste všimli, Athelas je teraz o čosi tenší a tiež o čosi väčší. Kvalitou tlače a papieru taktiež zaostáva za svojimi predchodcami, ale ako sa hovorí: „Každý môže vyskakovať len do výšky svojho prijmu“. Takáto forma vydávania je relativne lacnejšia a rozhodne je potom jednoduchšie aj kalkulovať s nákladmi na jeho vydávanie a distribúciu. V neposlednom rade teda nezačaží priveličná biedny členský rozpočet. Našou snahou je opäť sprístupniť takouto (papierovou) formou informácie o dianí v Spoločenstve aj tým, ktorí nemajú pravidelný prístup na internet a táto téma ich zaujima. Athelas by mal vychádzať každý mesiac a mal by sa dostať prostredníctvom jednotlivých Heroldov do všetkých regiónov. Avšak to závisí aj od vašej aktivity. Preto neváhajte a posielajte nám všetky kresby, články, reportáže, novinky či recenzie, o ktorých si myslíte, že by sa sem hodili. A tiež by nás zaujimali vaše akékoľvek pripomienky či kritiky na našu novú formu Athelasu. Tak nám teda držte palce a teraz sa už schuti môžete pustiť do čítania.

Matej „Ganjalf“ Tejbus

POSLEDNÉ SPOJENECTVO

Alebo o tom, ako to elfom opäť nevyšlo

Nedávno sa na bratislavských lúkach a hájoch udiala bojovka s tolkienovskou tematikou: Posledné spojenectvo. Keďže som jedným z prežívajúcich v tomto regióne a podobné akcie bývali skôr záležitosťou mimobratislavských nadšencov, radostne som túto akciu privítal. Mojom smolou bolo, že som sa už nestihol zapísť včas a tak namiesto u mojich milovaných škretov som skončil v elfských radách. Ale však čo, aspoň som mal menej práce s kostýmom, nakoľko mi stanovené farby presne sadli do šatníku. Ako sa neskôr ukázalo, práve práca na kostýnoch niektorým ľudom evidentne chýbala, čo v konečnom dôsledku viedlo k tomu, že ste si na bojisku zabili vlastného. Zrejme ich nemotivoval ani ten jeden bodik do životov, ktorí organizátori prieťovali za pekný kostým. Počasie v ten osudný deň bolo naozaj nepríaznivé (vyslovenie lialo), čo sa prejavilo aj na počte účastníkov predovšetkým z mojich elfských legií. Na počúdovanie však škretie hordy prišli skoro kompletné. Tu sa tak dáko dostavam k prvemu bodu, ktorý ma hned' po mojom neskorom prichode nepotešil. Nevyrovnanosť sil bola naozaj viditeľná. Škretov bol skrátka priveľa. A ani spojenectvo ľudí a elfov na nich nestaciilo. Ale ak by som sa pridržiaval história, aj Sauronova armáda bola tiež v niekoľkonásobnej presile. Takže to aspoň bolo realistickejšie. Rozhodne to však nepridal na chrabrosti a odvahе elfským bojovníkom. Nechcem nikoho uraziť, ale myslím, že na takýchto akciách by sa mala stanoviť nejaká minimálna veková hranica. Nie že by som nemal rád deti, ale po prichode do krásneho Lórienu som mal pocit, že som na základnej škole. A dovolím si tvrdiť, že práve mladosť a neskúsenosť hráčov sa veľmi zreteľne prejavila aj na priebehu celej bitky. Ono by sa to možno čiastočne dalo zmieriť faktom, že tu bola možnosť povýšenia bojovníka do rádu rytierskeho, ale to mohol robiť len vrchný veliteľ a ten sa za celú dobu v Lóriene veľmi nechrial a rozhodne nie na tak dlho, aby dakoho povýsil. A tak ste mali možnosť počas tých párr hodín hrania zažiť namiesto zdrvujúcich, chrabrych a neohrozených útokov Elitných Elfských Kománd, len časte útekty z boja. Nakoniec aj tak nič iné nezostávalo. Po troch hodinách hrania boli už všetci premočení do poslednej nitky a lesom sa niesol nádherný zvuk kašfania účastníkov. Blato urobilo taktiež svoje. Zdrvení sme si pobalili svojich párr vecí a vydali sa domov. A vtedy som zažil najväčší šok. Medzi príhodiacimi škretmi som zbadal niekoľko povedomých osôb. Ako sa ukázalo, dotyčné osoby boli členmi šermiarskych skupín. Zhrniem to: škretov bolo viac než všetkých ostatných dohromady, ich vekový priemer bol podstatne vyšší a navyše boli medzi nimi minimálne dve kompletne šermiarske skupiny. Je jasné, že sme s elfskou „mládežou“ museli prehrať. Nebudem si dávať servítku pred ústa, ale toto organizátori dosť posrali. V budúcnosti je potrebné si ustrážiť kto a kam sa prihlási a hlavne vyravnáť vekové priemery v jednotlivých rasach. Veľkým prinosom tejto akcie však bol samotný počet účastníkov, ktorí sa pohyboval okolo 140 čo je na slovenské pomery rozhodne veľký úspech.

Ellen sila lúmen Omentielvo

Eukaliptus, člen Elitného Elfského Komanda

O JELEŇOM GULÁŠI

(alebo severoslovenské stretnutie tolkienistov netradične)

Zobudilo ma rytmické klepotanie dažďa na okenné tabuľe. Bola chladná daždivá októbrová sobota deviateho, 2004. S rastúcim nepokojom som vzala do rúk palantír a zavolala do „Rohanu“ mojej drahej Farwyn, ktorá mala svoju rodnu obec. Strečno pripraviť na príchod zmesi všetkých bytostí pozliczanych zo severnych končin Stredozeme. Chladným pokojom zabilo všetky moje pochybnosti, a tak som statocne naložená približne 4 kg jeleniny vyrazila z môjho teplého pokojného elfského obydlia do studeného jesenného rána.

Do Žiliny som dorazila niečo pred pol jedenástou a to ma už privitala skupinka zhromaždených čakajúcich v staničnej hale. Menovite to boli moje drahé elfky Isilóte, Atalante a Silmeore, už spomínaná rohirka Farwyn, ktorá nám príšla do Žiliny naproti, statocná gondorčanka Aglar, ďalej gondorčan Boromir prichodiaci až zo vzdialej Banskej Bystrice, bard Dih, a opršaný odvážlivec - nekromant Ondro (odvážlivec preto, lebo sa vybral na bicykli, ale chytil ho lejak, tak asi 20 km šlapal v hustom daždi).

Bolo pár minút do odchodu nášho vlaku do Strečna a považko-bystrická časť ešte nedorazila. S rastúcou nervozitou sme sa uhniesdzili vo vlaku a čakali... Napokon som s Isilóte vystúpila von s odhodlaním ľahnuť si na kolaje pred vlak a zdržať ho za každú cenu, keď sa zrazu z podchodu vynorilo 5 postáv v kostymoch, ovešaní lukmi a mečmi- nebolo pochyb: dorazil zbytok! Tak sa k nám pripojila elfská sestra Mírime s nebezpečne dobre voňajúcou škatuľou koláčov so svojím súrodeneckým hraničiarskym duom Janom a Mirecom, v čiernom plášti zahalený Vala Ulmo, ktorý sa aj napriek svojmu mokrému pôvodu mračil na dážď za oknom a upírsky člen Regis, so svojim novým lukom privezeným až z ďalekých Čiech.

Ani sme sa nestihli zohriať, keď sa zrazu priblížila prikrčená stanička Strečna, čim sme započali našu asi polhodinovú púť v studenom mrholení. Avšak, ani to nemohlo zdolať spoločného ducha a dobrú náladu. A veruže sa triasli mosty, triasli sa domy, triasli sa aj samotné základy Strečianskeho hradu, keď sme išli okolo. Napokon sa v hustom lese objavila drevená chalúpka a pri nej veľká lúka- naša konečná.

Bolo to radosti, bolo veselosti. Začali sa gulášové prípravy. Niekoľko rozložil vonku oheň a pripravil kotlík. Iní rozkúrili v chatke-v piecke, aj v krbe. Krájala sa cibuľa, papriky a paradajky, urobil sa čaj, zemiaky už boli (chvíľa Valar!!!) ocistené aj nakrájané. Čakalo sa už len na toho jeleňa, kedy sa ráci rozmraziť. Rozbehli sa najrôznejšie debaty od Tolkiena cez Sapkowskiho až po Pratchetta, od zážitkov a veselých historiek až po tie najbežnejšie novinky a klebietky. A to všetko nám spríjemňoval Dih na gitare, ktorý si s Ondrom zanotil nejednu metalovú baladu. Jeleň sa konečne rozmrazil a pá dobrých duší ho pokrajalo. Tak som sa Ulmom chopila varenia gulášu, ktorého čas mi skrátili Mirec s Regisom svojim rýchlokurzom lukostrelby (vdaka za trpezlivý prístup!). Hodiny sa miňali, masko sa dusilo (až trošku prihorelo), guláš začínal naberať štandardnú formu. Hlad sa stále zväčšoval, čo viedlo k všeobecnej agresivite niektorých prítomných... rozbehli sa šermiarske súboje, podátoré končiac tragicky (ach... úbohy Isilótin meč!). Napokon sme sa všetci svorne zišli pri kotliku a lačne vychovateli omamnú vôňu (nepomohli ani moje vonné tyčinky). Po spoločnej ochutnávke sme sa zhodli, že gulás je pripravený na konzumáciu. Doniesli sme misky, nachystali lyžice, nakrájali chlebík. Farwyn sa ujala záslužnej dobročinnej úlohy-

naberania gulášu s nefalšované presným odhadom, a tak sa ušlo každému. Spokojne sme sa odobrali do krbom vyhriatej chatky, každý zvierajúc svoju pariacu misku s gulášom zaujať miesto pri stole.

Práve som sa dostala k bodu rozprávania, na ktorý sa bude ešte dlho spomínať... Aspoň ja naň tak skoro nezabudnem. Bol na mňa spáchaný čin hodný činov PTP...

Spokojne sme si vychutnávali guláš zabávajúc sa hádaním majiteľov vlasov, ktoré sa podarilo z niektorých misiek vyloviť. Bolo to vo chvíli, keď mi práve niekoľ ponúkal prihorený kúsok mäsa, keď sa zrazu od vedľajšieho stola neurčito ozval Ulmo s poznámkou: „Silwen, Ondrovi niečo je...“ Vtedy som si všimla Ondru, ktorý sa držal za bricho, sediac na lavici v čudnom predklone, s hlavou medzi kolennami. V momente som vyskočila a utekala k nemu. Na moje otázky odpovedal len tichým nezrozumiteľným mrmlaním... Odrazu odpadol! V mdlobách sa poskladal na zem. „Ondrik, prebohal,“ to ma už začala chytať panika... S Diham sme ho položili na lavicu. Pozrela som sa na ostatných. Mlčali a sledovali, čo sa bude diať. S hrôzou som si začala premiechať v hlave kurz záchrany človeka. Srdce bilo, zreničky v normále, Regis mi oznámil, že dýcha... Kým som mu rukou podpierala hlavu, Regis sa mu pokúsil naliat do úst trochu vlažného čaju. Všetko mu vytieklo kútkom úst von... „Žiši, Ondro, preber sa!“ „Čo ak má nejakú vážnu chorobu a potrebuje nejaké tabletky?“ „Ako ho dostaneme dole?“ To ma už poriadne roztriaslo od strachu a začalo ma chytať zúfalstvo spojené s miernou hysteriou... Rozhodla som sa konáť rýchlo-urobiť, čo budeme môcť v rámci našich obmedzených možností a zavolať prvú pomoc. Práve som ostro zavelila do davu, aby niekoľ doniesol mokrý uterák, keď odrazu Ondro urobil „buhuhu“ a všetci vybuchli do smiechu. Kým sa prítomní šťavnato zahávali, pokúsila som sa ovládnúť a netriasiť sa. Zlakla som sa. Autenticky. Pochytli ma dva paralelné pocity... pocit A: „Ó, vd'aka, že to bol len žart!“ pocit B: „Zabijem ho!!!“

A tak ma dostali. Ulmo a Ondro. Chcela som ich pokrajať a oboch nahádzať do toho gulášového kotlíka, ale keďže som od prírody humanistka, ostala som len pri mrzačení pohľadom.

Pomaly sa blížil čas odchodu. Boromir si zapálil poslednú cigaretu a opustil naše kruhy ponáhľajúc sa na vlak do Bystrice. Kým ja som sa spomäňovala so psychického šoku, pá dobrých duší umylo riad. Odrazu sme zistili, že nám o chvíli odchádzal vlak. Všetko vraj začína aj končí chaosom. Potvrdilo sa. Nastal zhon, ruch, chaos, posledné momentky a opäť sa celé Strečno otriasalo. Vlak sme, samozrejme, nestihli. Na najbližšiu hodinu sme zakotvili v staničnej krčmičke.

Rozlúčili sme sa v Žiline na stanici. Rozpráchli sme sa domov. Bolo mi smutno...

„Čo vám dá Tolkien?“, znela moja otázka, keď sme sedeli v hrkotajúcom vlaku domov. „Tolkien mi dal moj najväčší vzor.“ „Tolkien mi dal lásku.“ „Tolkien mi ukázal iný svet; niečo, čo bude mojom súčasťou do konca života.“ „Tolkien mi dal priateľov...“ To všetko nám Tolkien dal a som na to hrdá.

Skončil sa zas jedem krásny deň. A pride opäť ďalší. Už teraz sa na všetkých teším a dúfam, že sa objavia aj nejaké nové tváre. Kým sa opäť stretneme, budem počítať dni. Tak opäť o dva týždne!

Veronika „Silwen Lindarie“ Bugalová

KUCHÁRSKY KÚTIK

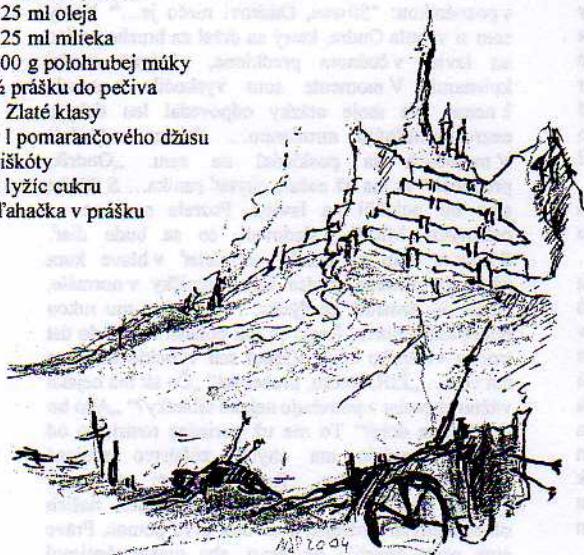
RECEPTÁR BABKY BILINKÁRKY

Po dlhom čase napokon nastala tá pravá chvíľa - odhodiť z rúk meče, palice a sekery a chopiť sa konečne niečoho konštruktívneho, teda varechy.

Dlh rozmýšľala, ktorým receptom započať kuchársky kútik. Vedela som, že by to malo byť niečo špeciálne, a preto tajne dúfam, že sa mi môj Driečny národ neodvŕdá šípom v krku, keď to nebude lembas. Elfícky chlieb je nepochybne pokrm s dĺhou magickou tradíciou a vďaka nemu sú elfovia považovaní za bytosti s obdivuhodonou odolnosťou chrupu. Avšak, prvá stránka stredozemskej kuchárky bude patriť predsa len niečomu inému, a to koláču (ktorý dokonca získal bronzové ocenenie v súťaži „Mlsný hobit“ na Oslave zničenia prsteňa v Brne, 2004) s nezvyčajným menom „Zbytky po bitke na Pelenorských poliach“. Ak ste sa tejto veľkej udalosti nestihli zúčastniť, nebudete smutní. Na tento jednoduchý recept skutočne netreba žiadne orkiské hlavy, ľudské končatiny ani konské chlipy...

Na Zbytky po bitke na Pelenorských poliach potrebujeme:

- 4 vajcia
- 250 g práškového cukru
- 1 vanilkový cukor
- 125 ml oleja
- 125 ml mlieka
- 300 g polohrubej múky
- $\frac{1}{2}$ práska do pečiva
- 2 Zlaté klasy
- 1 l pomarančového džusu
- piškoty
- 6 lyžic cukru
- šľahačka v prášku

Postup: Vajcia, práškový cukor a vanilkový cukor zmiešame, pridáme olej, mlieko, múku a prások do pečiva. Cesto rozotrieme na vymästený, pomúčený plech a upečieme. Necháme vychladnúť.

Z džusu, Zlatého klasu a cukru uvaríme krém (pekné vytrvalo miešať, najlepšie nad parou, kým to nezhustne). Teplý krém vylejeme na vychladené cesto a opäť necháme vychladnúť. Navrch natrieme do tuhy vyšľahanú šľahačku a na to ukladáme piškoty máčané v džuse. Vrch posíkame roztopenou čokoládou. Tak, a je to. A ani to nebolelo.

Nezabudnite na jednu dôležitú vec. Koláč je jemný a krehký, čo znamená, že veľmi rád mení svoju formu. Veď nie nadarmo sa volá tak, ako sa volá. Preto ho neodporúčam servírovať polovičke pri romantickej večeri pri sviečkach (kazilo by to efekt). Je ideálny na príležitosť rôznych hostín, osláv a conov, kde sa nájdzie vždy niekto, kto ho aj napriek odpudivej dopučenej náture, ktorú koláč z krabice po ceste v hrkotajúcom vlaku vysiela, spápa.

Staré rohanské príslovie hovorí, že zjedla sa čerpá sila a zo snov odvahu... Osobne si myslím, že aj postaviť sa do kuchyne chce svoju odvahu. Veď chopiť sa varechy môže byť občas ľažšie ako vedieť používať meč.

Tak vám prajem veľa odvahy, nech cesto pekne rastie a šľahačka sa nezrazi!

Veronika „Silwen Lindariel“ Bugalová

OPOLEMIKA

LOTR: FANTASY ALEBO SCI-FI?

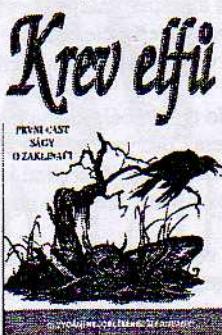
Premýšľali ste niekedy nad tým, do akého žánru by ste zaradili Tolkienovo Pána Prsteňov? samozrejme, každý skutočne zainteresovaná osoba by bez premýšľania odpovedala: „dobrodružná fantasy“. Áno, Tolkien sice nepoložil základy fantastiky, ako je to často počuť, avšak výrazne pozdvihol tento útvor epickej literatúry a aj preto sa stal tým najznámejším a najuznávannejším zo všetkých autorov, tvoriacich v tomto smere. No nie všetci by s týmto názorom súhlasili. Mám na mysli autorov učebnice *Literárna výchova pre 9. ročník* (vydavateľstvo Poľana, Bratislava 2002), ktorú považujem za pomerne kurióznu, čo sa týka kapítoly sci-fi, v ktorej sa vyskytol aj profesor Tolkien. Veľmi mierne povedané, prekvapilo ma to, a tak som sa rozhodla ukázať pozoruhodnú kničku mojej profesorek literatúry. Dozvedela som sa však len toľko, že Tolkien do tohto žánru patrí, pretože jeho diela obsahujú prvky nadprirodzena. Keď som sa snažila argumentovať tým, že Frodo nemal ani len počitač, dočkala som sa iba smiechu s nádycom myšlienky: „Tú dnešnú mládež trápi ale veci...“, pričom kniha od tých istých autorov určená pre 8. ročník ZŠ definuje sci-fi ako literatúru, čerpajúcu poznatky z vedy a techniky, stvárajúcu udalosti, ktoré sa podľa autora môžu a nemusia v budúcnosti stať, pričom v súčasnosti sú hlavnou témovej sci-fi problémom zachovanie životného prostredia a ľudstva. Každé slovo hovorí proti charakteru Tolkienových kníh. Napadá mi však aj myšlienka, že žánr fantasy nepovažovali spomínani tvorcovia za dostatočne vyuvinutý na to, aby ho bolo možné odprezentovať ako osobitý žánr. Mimochodom, učebnica je až na daný problém zostavená veľmi dobre.

Romana „Erineth“ Trubačová

Andrzej Sapkowski – Krev Elfu

Každý kto sa orientuje vo svete fantasy zrejme už aspoň začul meno Andrzej Sapkowski. K tomuto menu sa často pridáva aj prílastok Kráľ poľskej fantasy. A opravnene. Jeho najznámejším dielom je kniha Zaklínač, no pred príbehom tejto knihy sa toho ešte veľa odohralo. Príbehy o zaklínačovi Geraltovi a jeho priateľoch a nepriateľoch, ktorých vo svojich dobrodružstvách stretol, sa začali už poviedkami, ktoré Sapkowski napsal pred samotnou ságou. *Krev Elfu* je prvá kniha príbehov o Geraltovi, a nadväzuje na deje predošlých poviedok. Tí, ktorí poviedky čítali, sa môžu tešiť na stretnutie s čarodejnicami Yennefer

ANDRZEJ SAPKOWSKI

a Triss Ranucul, trpaslíkom Yarprenom Zirginom a tiež s ukecaným bardom Marigoldom. Svet je ohrozený nájazdmi Nilfgaardu a tiež bojom ľudí s neľudmi. V tomto svete sa pohybuje zaklínač Geralt spolu s Ciri, vnučkou slávnej Levice s Cintri, mesta ktoré dobyl Nilfgaard. Ale ľud príjme následníka trónu iba z krvi Levice. A tátu krv prúdi aj v žilach Ciri, prezývanej Levíča z Cintri. Preto sa ju snaží kráľ Nilfgaardu zajať. No Nilfgaard nie je jediný, kto sa snaží nájsť toto malé dievča... A zatiaľ, ukryté na Kaer Morhen - starom hrade zaklínačov, hlboko v horách, podstúpi Ciri výcvik zaklínača. Avšak pozvanie Triss Ranucul na hrad všetko zmení a odštartuje rýchly sled zvratov a nečakaných situácií. Zmení sa veľa ako pre Geralta, tak pre Ciri a tiež pre všetkých ktorí vzdorujú Nilfgaardu a ich stále silnejším nájazdom. A armádu navyše stále zamestnávajú nečakané útoky Scia'tael - elfských lúpežníkov. To všetko je iba predvestou niečoho oveľa väčšieho, niečoho čo môže ohroziť celý svet. Všetky indície vedú k veštbe elfskej veštyne. Čo však staré proroctvo znamená? Okrem toho Geraltovi znepríjemňuje život čarodej Rience, ktorý ho neustále prenasleduje. Čo je zač? Na tieto a mnohé ďalšie otázky vám odpovie kniha *Krev Elfu*.

Vskutku, pravím vám, nyní nadchádí věk meče a sekiry, věk vlčí. Nadchádzí čas Bílé Zimy a Bílého Světla, čas Šílenství a Nenávisti; Tedd Deireádh - Čas Konce.

Michal „Shade“ Grečner

NETRADICNÁ RECENZIA NA NETRADICNÝ VÝROBOK

sú jemné,
dokonale chránia
a takmer vôbec
ich necítiť.
Sú vždy poruke
a sadnú ako uliate.
A navyše
skvelo chutia...

Randir
Interesantný
marketingový tah.

Eruantalon

He, he, he...

Nenwen

Sú naozaj pohodlné.
Človek sa hneď cíti ako elf.

No mne sa nosia tiež fajn.
Ony pôsobia tak erotogénne,
dobre sa žužlú....
Aj tak sú moje ☺

Mornie
Vrrrrr ...malý kúsok raja !

Melian

Škoda,
že som heterosexuál.

Ganjalf vyzerá skutočne zvodne...

Depres s nimi
Loki
Samo o sebe...slimt, slint !
Ale tie prachy !
To si radšej spravím
sadrovú formičku
a pravidelne
si to budem
odlievať z vosku.

Crankia

Liv „Númen“ Tyler

POCIT SMRTI

Čo pocit je ?
Zmes emócií našich tiel ?
Mozgový impulz nútiači nás niečo cítiť ?
Náhly situačný cit ?

Každý iné vysvetlenie predkladá
Každý raz pôjde cestou smrti
Každý raz okúsi horkosť túžby
A to túžby vrátiť sa zas.

Všetci to raz bez výnimky pocítim
Všetci sa raz podmaníme
Všetci sa raz ocitneme na konci cesty
Vtedy všetci zatúžime vymaniť sa z okov smrti.

ČIERNY ANJEL

Archanjel s očami modly
Vieš, že ťa nepočuje
Archanjel hluchý, padlý.

Z končekov krídel
odkvapkáva čern.

Tak podíd bližšie
Bozkaj moje pery
Čierny anjel
Modla mojej mory.

Temný ako hriech.

PLÁNKA

Ked' temnota pohltí vnútro duše
Objíma ťa a našpúli mäsité pery
Trhne sebou vylejúc čierne tuše
Z papiera černota na teba sa škerí

Vpila sa do tvojho belostného hávu
Ktorý doteraz zakrýval telesnú schránku
Klipkás očami, myslíš na silnú kávu
Nechlipneš si však, meníš sa na plánku

Neplodné vetvy zoschýnajú veľmi rýchlo
Končí sa tvoja bolestná životná púť
Vzduchla si, ked' ťa v boku ostrie pichlo
Dobre vieš, že musíš si už oddýchnut'

Marica „Erummelde Etelwe“ Baranovičová

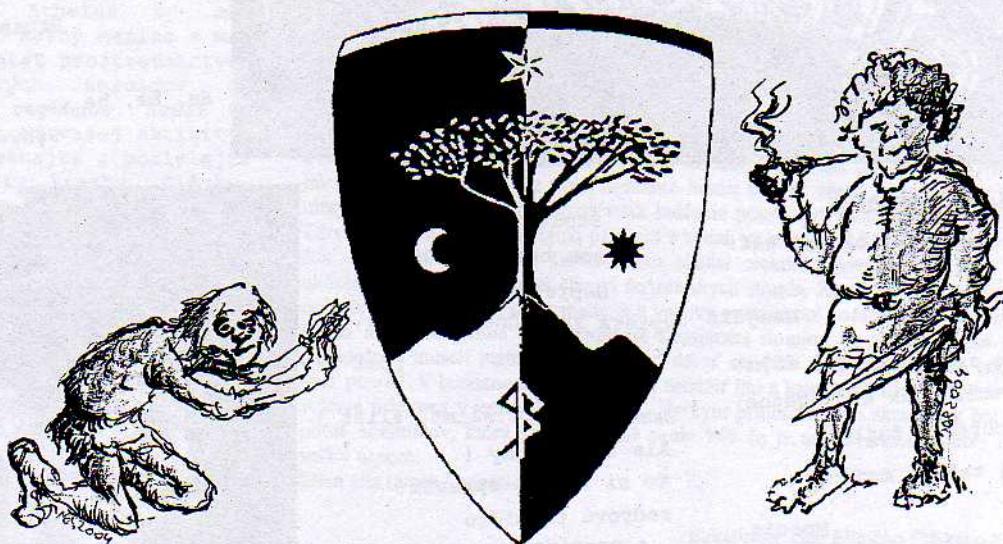
Martina „Melian“ Šedová

Matúš „Loki“ Hyžný

O Spoločenstve

Spoločenstvo Tolkiena (ďalej len ST) je (registrované) združenie ľudí, fanov zaobrajúcich sa fantastikou a predovšetkým tému diel pána J.R.R. Tolkiena. Našou prvoradou snahou je združovať ľudí, ktorých Tolkienove diela zaujali rovnako väšnivo ako nás a majú záujem stretávať sa, či komunikovať s rovnakou krvnou skupinou. (V kruhu nášho druhu hovoríme takýmto ľuďom "Tolkien positive"). Ďalšou našou snahou je zveľaďovanie mena profesora Tolkiena, šírenie myšlienok a posolstiev jeho diela, ale tak isto osobne prispievať k dopĺňaniu informácií, ktoré by pomohli zodpovedať niektoré nejasné otázky. V rámci zbierania týchto informácií ST spolupracuje s inými záujmovými skupinami, či jednotlivcami (autormi, prekladateľmi, teoretikmi, výtvarníkmi) zo Slovenskej republiky, ako aj ďalšími Spoločenstvami prevažne z Českej republiky. Mimo týchto prioritných aktivít sa ST podieľa na tvorbe rôznych verejných stretnutí ľudí zaobrajúcich fantastikou (conov), organizuje takéto stretnutia a podporuje myšlienku takýchto stretnutí svojou účastou. Vyhlasuje tiež rôzne autorské súťaže na tolkienovskú tému, či už sa jedná o kreslenie alebo písanie, a následne propaguje najlepších autorov.

No a nakoniec sa ST snaží svojim členom poskytnúť jedinečnosť a kúzlo, ktoré určite pocitili pri čítaní Tolkienových kníh tým, že pre nich organizuje a vymýšľa rôzne stretnutia so zaujímavými ľuďmi, pártu, hry, výlety, vedomostné kvízy, ankety, atď. Ručne-stručne: TOTO je naša Stredozem.

ATHELAS – FANZIN OBČIANSKEHO ZDRUŽENIA SPOŁOČENSTVO TOLKIENA

Šéfredaktor: Matúš „Loki“ Hyžný darcenemy@freemail.sk

Pomocný redaktor: Matej „Ganjalf“ Tejbis p.t.tejo@stonline.sk

Cover art: Daniela „Dandy“ Bodíšová

Design, úprava a ilustrácie: Matúš „Loki“ Hyžný

Autori článkov a básni /november 2004/: Matej „Ganjalf“ Tejbis, Romana „Erineth“ Trubačová, Veronika „Silwen“ Bugalová, Michal „Shade“ Grečner, Martina „Melian“ Šedová, Marica „Errumelde“ Baranovičová, Matúš „Loki“ Hyžný, Eukaliptus